

Příběhy z betoňáku

(Mým učitelem Tchaj-ti zadané čtení na téma pravidelného osamělého cvičení)

Kdysi v zimě mě Vít přiměl k vytváření Haiku a tak toto pásmo proložím oněmi Haiku nebo jinou poezií. A aby tyto příběhy získaly alespoň nějaký smysl, nejprve vás seznámím se svojí vlastní kosmologickou teorií..

Ve které je pán Bůh ředitel divadla a my herci, kterým ředitel vnucuje role, dejme tomu například: "Šmankote poslyš Marco.. tohle je něco pro tebe.. plešatý tlustý cvičenec, kterému neslouží nohy - klauniáda, drama, komedie, opravdový doják.. Tohle mi nemůžeš odmítnout!" .. a já na to.. "Já to беру Šéfe!" Ředitel pilně sepisuje další a další scénáře, taky režíruje ony situace. Člověk pak vůbec neví, jak se jeho postava bude dále vyvíjet a obrněn důvěrou a optimizmem hledí do nových scénářů a trne.. Zda se mu tam třeba neobjeví nějaká herecká výzva, jako je dejme tomu "drastická vztahová, milostná nebo dokonce bitevní scéna!"

A to jsem u první otázky - to jest motivace.. Na cvičišti si už dva roky léčím Psychospirituální krizi, to jest řadu drsně nepříjemných, celkem neuvěřitelných, vnitřních i vnějších událostí, ticha a samoty, jejichž smyslem je člověka komplexně přenastavit a poněkud depersonalizovat. A proč se měnit??

JÁ MYSLIL JSEM (Rabíndranáth Thákur)

Já myslil jsem, že je má pouť již dokonána,
že cestu, jež mi tebou byla vykázána,
prošel jsem již celou a v podstatě dokončil své dílo.
Že vyčerpá jsem, co ze zásob mi zbylo,
že život vyžít je - že třeba pozastavit,
neb šat je zaprášen a roucha rozedrána.

Než dnes, se jakási nová hra objevila,
v níž věkovitá se tvá Pane - vůle vlila.
Na rtech mi umírají staré melodie,
však v hrud' mi ruka tvá, již nové zpěvy vsije.
A kde se končí stará moje cesta,
tam v nový kraj, se, zdá se - otevírá brána.

Psychologové mají fenomén Psychospirituální krize za celkem nebezpečný. Aspiranti magie a šamanismu jej netrpělivě vyhlíží. Za první projev u sebe považují, když mi Žluny, s nimiž nikdy nebyl problém, přes zimu zničily moje úly a včelstva.. a pak to jelo z kopce. Ale hutný začátek - se už váže ke cvičišti..

To mě tenkrát na taneční zabavě, přímo na v názvu zmíněném cvičebním betoňáku, zmoženého pitivem, oslovily místní ženy s tím, že by se mnou chtěly cvičit Tajči. Zemden, jsem jim to tehdy opravdu slíbil a při prvním cvičení se zhrozil toho co jim předvádím. Začal jsem tedy cvičit každodenně, abych tomu dal alespoň trošku fazónku. Děvčata mi zřídila Fejzbukovou stránku "Tajči dýchánky" a opravdu přišly oděny v Indickém sári a podobných skvělých oblečcích, ale to co jsem jim předváděl, vůbec neodpovídalo jejich představám a tak jsme se sešli asi třikrát. Pak jsem zjistil, že i když cvičenky přestaly docházet, tak já nemohu přestat s každodenním cvičením.

Taky jsem při cvičení od zevlounů zaslechl, tiše řečenou (ale tak abych slyšel), poměrně jedovatě vyslovenou poznámku ke svému cvičení: "Že si na cosi hraju!" A je to pravda.. (všichni se na cosi hrajeme) Ale hraju si s tím už dost let, mám skvělého učitele, taky mě měli v pařátech mistři Číny, investoval jsem do toho spousty času.. a hlavně u toho zažívám spoustu radosti a objevů.. Cvičení mě dostalo do nevšední společnosti (do jaké bych se určitě jinak nedostal) tj. mezi velice zajímavé lidi a taky mě přivedlo na úžasná místa. Navíc při tom zažívám to co jsem od dětství zažívat chtěl - tedy zajímavý život..

Taky si mě na betoňáku zaměřili křesťané .. a měli přede mnou hlášku, prý: "Je tu každý den, kdyby raději chodil do kostela na všechny mše..!" No jo.. ale ti katoličtí cyklisté nevěděli, že mám kostel od našeho jezuitského faráře nadobro zakázaný. Co jsem provedl? Nu nic moc.. jenom jsem si odmítl přečíst knížku, jež se tuším jmenovala "Fyzika a kosmologie pohledem katolické církve" (s poukazem na horu nepřechtených skvostů na mé polici) pak jsem rozporoval knězovu ideu o evangelizaci celých rodin - poukazem na to, že je to osobní věc každého jednotlivého jedince.. a to nejhorší - když mi farář začal konečně nadávat, tak jsem se na něj jenom usmál, a neřekl jsem nic.. Tím jsem si to u něj definitivně posral! Ale s těmito křesťany jsem, uzavřel mír, asi vycítili, že k nim mám blízko a já jimi inspirován jsem přiostril Otčenáš na kraťoulinké "Otče náš, jenž jsi přítomen - je vůle tvá."

Korona opatření a uzavření našeho Tchaj-ti oddílu mě při každodenním cvičení ještě více utěsnilo na cvičišti při samostudiu - takže několik poznámek..

RÁNO: ano cvičení si pěkně sedlo do ranní doby, kdy na betoňák posvítí první paprsky Slunce a já začínám dýchat jednou a druhou nosní dírkou.

SAMOSTUDIUM: je to tak, jak cvičím v souladu se sebou samým a nemusím uhánět nebo naopak čekat než se udělají různé "mezitechniky" začínají se některé moje pohyby, snad i měnit k lepšímu.. ale dochází také k bloudění v chybách a nedokonalostech.

RADOST: aby to člověk vydržel, ty dvě hodiny bez přestávek, musel jsem angažovat radost. Prostě jsem si vzpomněl, kdy jsem byl naposledy "šťastný jako blecha" (Na to jsem se z kraje zimy ještě pamatoval) svatá osůbka, která mi to tenkrát "jen tak svým úsměvem" způsobila, a přiřadit ten pocit ke cvičení. Důsledky nedozírné!

POEZIE: například třeba technika "STĚHOVÁNÍ RUKOU" versus "CHŮZE MRAKŮ", tady se projevuje zajímavý efekt, že cvičeno osamotě cvičení odpovídá mistru Jangovi a tato tato technika je plná oblohy, chůze ke štěstí (Tak jak to zpíval Karel Gott.. a vyzozoroval jsem to u všech Tchaj-ti chůzí.) Ovšem cvičena ve skupině je náročným stěhováním rukou..

ÚNAVA: ano je to tak, třeba k sestavě Lao-tia se dostávám ve tříčtvrtině času, už jak se patří znaven.. Takže - všechny blbosti a kudrlinky jdou stranou a člověk se snaží, aby to šlo pomalu a lehce, nespěchá, narkotizuje se radostí, pač čas tou chvílí už běží poněkud jinak.. Člověk pak kráčí ze cvičiště, nádherná obloha, sluníčko, mráčky, nad krajinou jemný opar.. a třeba si vzpomene na Tolstého Bezuchova, jak křičel:

"To všechno je moje

to všechno je ve mně

to všechno jsem já..!"

No a pak nastala zima. Můj drsný kamarád, který je schopen vsednout do kajaku i mezi Vánoce a Silvestrem - říkal, že není špatného počasí, ale jenom špatně vybavený člověk.. Takže jak to říkal "poručík Dan": "Hódně vrstev, ponožky jsou základ, pořádně tlustej erár.." Navíc člověk na cvičišti během kouzelného pohybu řeší dech, svůj střed, zvuky za sebou, oblohu, stromy.. takže je z toho kapánek lehoulinec "mimo" a počasí jako déšť nebo hustá chumelenice se jej dotýká především jako inspirace.. Ovšem nelze tělu, meči ani šavli vyčítat rez, když nejednou sekaly tučné dešťové kapky nebo vločky sněhu. Takže mi na cvičiště nakráčel zbrojír a velký sběratel starých zbraní, aby mě poučil jak se starat o meče, kázal že se o meče staráme Silichrómem a případně WÉDÉčkem.

Zimní Haiku:

"Nezapotit se!

Kdysi kázal čínský mistr

Prvně nezpoceny.."

Tehdy přišel protivník. Existuje mnoho mistrů, kteří praví, že nepřítel nepřijde, ohánějí se láskou, vibracemi, karmou a co já vím čím. Pravda je taková, že predátor zaútočí, když vycítí slabost.. Tou slabostí bylo navíjení hedvábí a predátorem asi třicetiletý feťák, který nakráčel na cvičiště, aby mi to ukázal. Člověk najednou před sebou vidí chlapíka, který mu chce očividně, a z nějakých vnitřních příčin - vysklít zuby. Stoupl si přede mně se zařatými pěstmi v pozici sochy hrdinného komsomolce a řekl ať začnu! Byl připraven k útoku, ale ne k obraně a vůbec se nekryl. Tak jsem jej otevřenou dlaní v rukavici plácl přes oči a přes nos. To jej paralyzovalo, tak jsem tam tu ruku nechal a plácl jsem jej víc a znovu a znovu.. Během toho jsem se přibližoval a nazávěr jsem do toho plácnutí přidal váhu těla a posadil jej do kaluže. Tohle chlapík nečekal a i jeho feťácká parta na mě hleděla, jako blázni. Byl to velice nepříjemný zážitek. A asi o hodinu později na tomtéž místě napadl jiný feťák ženu s kočárkem - z té paní se vyklubala džudistka, taky skončil v kaluži a paní na něm klečela a lámala mu klouby.. Jaképak asi prášky si na tom místě, toho dne, tihle lidičkové předávali?

Vzal jsem si poučení, že musím přiřadit i nějaká jiná cvičiště, začít trošku běhat a vyrážet do přírody. Moje "Zimní cvičiště" u lužního lesa mělo samotu a pathos filmů Osada havranů.

"Zimní cvičiště

samota prázdno místa..

Velké zrcadlo"

Někdy to byla na přírodním cvičišti VĚLIKÁ KRÁSA.. čerstvě napadaný sníh, Sluníčko na plné pecky, všude samá záře, pod nohama led a na modřunké obloze mráčky.. že jsem si z toho tehdy třeba vzal inspiraci do kuchyně a ze špidlatého zelí, kvěťáku a feferonky - jsem si třeba uvařil "Krmí bílou jako padlý sníh".

Ovšem jindy zase naopak.. cvičím v mrazové mlze:

"Ó Bodhidharma

Jaká studená propast!

Úsměv nalezen"

Bódhidharma byl zde osloven správně, neboť učil, že po zničení všech iluzí a sejmutí všech masek zbude jenom prázdnota.. kterou máme beztak pořád před očima. Možná změkčená úsměvem.

Pak přišlo předjaří. Cvičím:

"V jarní mlze

svítí skrz ni sluníčko

vůně naděje.."

A přehráli jsme na betoňáku různé role.. Přišla jedna stará paní a musela mi povyprávět otřesný příběh své současné existence. A druhá babička, té jsem musel vysypat kolečko do kontejneru na trávu a klestí, protože na to už fyzicky

neměla. Jiný zahrádkář se mého cvičení zase lekl, ujel i s kolem a zavolal na mě Policii - "Pozor nebezpečný chlap s mečem!" Policie opravdu přijela a ptala se dětí na blízkém dětském hřišti. Děti zatvrzele vrtěly hlavami "Ne..! nic takového.. no v životě jsme tu nic takového neviděli!" lhali tihle malí partyzáni, jako když tiskne - naše obec má svá specifika.. Na cvičišti:

"Směju se světe

zrakem sluchem i ústy

čichám oblohu.."

Jednou si zase pěkně cvičím a najednou přijeli dva pánové autem a začali vykládat spoustu beden s holuby. Já si zlehka "navívám" a borci ty bedny otevřeli a kousíček nad mojí hlavou prolétal jeden houf holubů za druhým.. Vypadalo to strašně krásně a trvalo to celkem dlouho - mělo to poetiku céčkových šaolinských velkofilmů.. Opravdu veliká krása.

Závod holubů

křídla Slunci tleskají.

Cvičím oslněn.

A pak, jakože, nastal konec těch "Vládních korona opatření".. a já hledím, že dobře chápu proč "Vláda" pomocí různých administrativních (neústavních) kejklů chrání.. třeba zrovna kadeřnice před zákaznictvem. Představte si holičku-kadeřnici - elfí šlangovní vílu - když do jejího hárošmódes-salónu nakráčí, ze svého zimního cvičiště v pustinách - obří plešatý, samotou různých "opatření" zpustlý skřet, se žádostí o průřez vzrostlých náletových křovisek, co se mu uchytily za ušima.. Tuhle představu by neunesl ani Tolkien, natož naše nadnárodně ovládaná vláda - to je přece jasný..!

Jinak bych ovšem chtěl před osamělým cvičením varovat. Tak jako Zenbuddhisté říkají, že ZEN může pomáhat i škodit, tak to co se cvičenec sám naučil bez korekce je velkou kotvou..

Zákony literatury (a život sám) žádají, aby zde na konci byl milostný odstaveček.. Kdysi mi jedna bohyně položila přesnou otázku: "A co sis Marťo vlastně sliboval?" A já vlastně nevím co mě přitáhne a co mě naopak vystřelí do prostoru.. Ze svých pozorování života bych vyvodil, že si ze mě osud střílí, ale neudělám chybu starého Goetha, který když se rozbil o mladičkou Ulriku měl o tom potřebu sepsat rozsáhlý básnický epos, já si posloužím skromným Haiku o lásce

Až dlaň zazebe

se stromy stojíme dál..

Hledím na nebe.

A protože mi kdysi bylo naznačeno, že nemám zpívat, tak ještě Josef Kainarova písnička:

"On byl starý pirát - ona byla dcéééra, jednoho skotskýho guvernéeééra
on ji unes - ona byla svolná, takže jejich hříšná láska byla obapolná.
Leč guvernér hledě ze stožáááru, načapal je na Madagaskáááru,
zařval, postavte se k sobě skety - a vzal je naráz oba z muškety!!"